tenir carnet de narrador: descobrir i apreciar sense prejudicis coses que no formen part del teu món.

Seguint la tònica habitual, l'estirada de corda infantil se l'han enduta els Blaus, mentre que la dels adults ha estat cosa dels Blancs per quinzè any consecutiu. Duren poc, aquestes estirades: menys d'un minut, que d'alguna manera passa al ralentí, perquè pots apreciar cada instant i cada embat de la batalla. De tota manera, el que m'ha impactat més ha estat l'actitud d'una blanca a qui tenia per una persona tranquil·la. Animava els forçuts fora de sí, botant, cridant, amb la cara desencaixada. Quan s'ha acabat la competició, m'ha mirat i m'ha dit: "Ja sé que és una *frikada*, però és que em mola molt". Endavant les atxes, amiga!

La Porxada a la nit. Quatre plataformes elevades dibuixen un rectangle farcit de gent. Jo sóc al dalt d'una d'aquestes estructures, amb en Pere, la Paula i en Rubén. A baix, la gent reclama aigua, aigua, aigua, i quan les mànegues comencen a mullar-los es destapa la festa. També un diàleg a tres bandes entre el públic, els que ruixen, i els músics que desgranen el tema/mantra que va escriure per a l'ocasió el mestre Martí Ventura. Me'n vaig adonant a mesura que perdo la por: la comunicació és directa, irracional, però precisament per això és efectiva fins al punt d'establir-se una certa comunió entre les parts. De mica en mica, tots plegats entrem en un bonic deliri col·lectiu, en el qual elements com la llargària o el vano del *xorro* van marcant els compassos d'una simfonia salvatge. Quina bogeria més esplèndida, amics! Infinit agraïment als Blancs pel privilegi d'observar-la –i fins i tot de poder ruixar el personal– des d'aquesta posició tan especial. Si reuneixo prou valor, l'any que ve seré a plaça perquè em deixeu ben xop...

Donat Putx

On i quan podreu trobar el relat?

El relat es publicarà a *www.blancsiblaus.cat* els dies 28 d'agost, 2, 3 i 4 de setembre a partir de les 10 del matí. També el trobareu els mateixos dies en suport paper a l'Ajuntament, a la Botiga de Festa Major i a l'Oficina de Turisme.

www.blancsiblaus.com

El relat de la Festa Major

EDITA Comissió de la Festa Major
COPYRIGHT DEL TEXT Donat Putx
NOMBRE D'EXEMPLARS 3.400
DIFUSIÓ GRATUÏTA

COL·LABORA:

Ajuntament Granollers

Blancs Blaus

ATENEA VALLES APARTHOTEL

El Relat de la Festa Major per Donat Putx

Relat 2 – 02-09-2017

Lo primer és lo primer, tu, i toca rectificar. Endut per les inèrcies, aquest relator que haurien de cremar a la foguera va parlar, a la crònica anterior, d'un cap de colla blanc. I no, home! Enguany els pàl·lids han decidit no tenir cap de colla. Gestiona el *cotarro* de manera col·lectiva la seva Junta. Això sí, per torns rotatius, cada dia n'hi ha un o una de la Junta que s'ocupa de les relacions institucionals/públiques –internament, l'anomenen *el merdós*. Rectificació feta, doncs. *Mea culpa*, disculpin les molèsties, i anem a lo que anàvem...

La festa domèstica

En aquesta festa hi trobem, pel cap baix, dos trams ben diferenciats. El primer arriba fins el dimecres o, a tot estirar, el dijous. És el segment que s'estimen més la gent de les colles, perquè és quan s'oficien la majoria de *bolos* que acabaran marcant la petita o gran història de cada Festa Major. El Pregó del dijous –ha estat una gran idea confiar-lo a l'entitat Granollers Vol Acollir– marca un punt d'inflexió important, a partir del qual tot és diferent encara que en teoria sigui el mateix.

Ha estat interessant, aquesta Fase 1. Hi havia molts recorreguts possibles, però com que la cabra tira cap a on tira, jo m'he dedicat a explorar la programació

musical. Començant per La Iaia i continuant per glòries locals com l'Albert Lax i els Denegro Partizan –ets gran, Carlos Pomeda!–, i passant per l'electrònica guapa de l'ElectroPark –amb el valor afegit de la *reactable*–, per aterrar a l'esplèndid concert de la Barcelona Gipsy balKan Orchestra.

Entremig, dues coses en les quals val la pena aturar-se. Una, les actuacions del FIMAC. Com cantava el rei Peret, aquesta gent treballen *fino, fino, filipino*: són molt hàbils descobrint i obrint espais poc convencionals. Ho dic, sobretot, *bolaco* de soul i afluents de l'Alex Dee al terrat de la biblioteca de Can Pedrals. L'altra gran sorpresa musical d'aquests primers dies s'ha situat al corredor de Sant Cristòfol, seu d'una singular Blauiko Taverna. S'hi va fer un concert punk a càrrec d'un grup que, de tant punk que era, no tenia ni nom. Quin bon rotllo, nen! Clàssics immortals –*Mucha policía, poca diversión*, *Sarri, Sarri*...– i *pogos* del més bell efecte: bonic i sentimental.

Acabo el telegrama de la festa domèstica amb un acte fora de programa o, si ho prefereixes, clandestí. Parlo de la Gran Correguda, una petita gernació de tios i ties que desfilen en pilotes pel carrer. Quan els vaig veure, tenia al meu costat una mare amb una filla petita i una altra d'adolescent. La menuda es tapava els ulls, la joveneta reia incrèdula, i la pobre mare intentava no mirar l'escena...

El piset blanc

Passo el divendres amb els Blancs, una gent molt simpàtica que improvisa reunions logístiques a les terrasses dels bars, regades amb *orujo* d'herbes. La idea és que m'ensenyin el piset, per dir-ho d'alguna manera: que em passegin pels actes que han previst per aquesta jornada, un programa que d'entrada m'interessa perquè abasta diversos sectors d'edat. Passo pel Sopar Menut, una trobada de caràcter familiar que combina la teca amb experiments científics, i on constato que a les taules hi ha pares/mares/nens amb uniforme blau. També trec el nas pel Guateque Reviblanc, promogut per gent més veterana. S'han empescat un espectacle de *playback* que desfila per allò que un cursi o un sociòleg en dirien *memòria sentimental*: el *La, la, la* de la Massiel i el *Waterloo* dels Abba, però també l'*Smoke on the water* dels Deep Purple, amb aquell *riff* que mai falla.

Acabo la nit entre imbècils, que és com s'anomenen a ells mateixos la gent que serveix a les barres. A la Porxada hi ha un grup de versions que canta el *Despacito* dels pebrots, tema que també ha sonat aquest migdia a l'Arrossada del parc. Em sembla que aquest Luis Fonsi no ens el traurem de sobre ni amb sabó... Trinxat, em retiro a una hora prudent, però la festa continua: no la pararà ni la pluja de matinada.

Frikis i xops

El meu dia blanc ha tingut dos grans *hits*: l'estirada de corda i el correaigua –precedit pel Ball del Drac de Granollers, on s'ha fet homenatge a la memòria de Tomàs Valero i de les víctimes de la barbaritat jigadista del 17 d'agost. Són activitats, ja t'ho dic, que normalment no aniria a veure, i aquesta és justament la gràcia de

El Relat de la Festa Major

El periodista i crític musical granollerí Donat Putx assumeix el repte d'explicar-nos la Festa Major des del seu punt de vista i pren així el relleu a l'anterior relatora, l'escriptora Anna Ballbona. Putx coneix bé les interioritats de Blancs i Blaus: ha estat jurat de la festa, circumstància que el converteix en un expert. Podrem llegir-ne les primeres impressions l'endemà del repte i seguir-lo amb fruïció els dies forts de Festa Major. Aquest any el relat tindrà, de ben segur, un toc musical.

Aquests són els escriptors i escriptores que, des de l'any 2000, han escrit el Relat de la Festa Major, una aventura que uneix festa i literatura: Empar Moliner, Matthew Tree, Toni Sala, l'enyorat Carles Capdevila i Eva Piquer, Laila Karrouch, Xavier Moret, Albert Sánchez Piñol, Gemma Lienas, Màrius Serra, Joan Solé i Amigó, Vicenç Villatoro, Juanjo Sáez, Gemma Ruiz, Eloi Vila, Pau Miró i Anna Ballbona.

Donat Putx

Donat Putx va néixer a Granollers el 1966 i es guanya la vida fent de periodista musical. Va aprendre l'ofici a l'emissora municipal de Ràdio Granollers i al desaparegut setmanari Plaça Gran. L'any 1988 va començar a publicar crítiques musicals al també difunt *Diari de Barcelona* i des de 1994 ho fa a *La Vanguardia*. Entremig, ha publicat articles a *Barcelona Metròpolis*, *Enderrock*, *Rockdelux* i a altres capçaleres especialitzades. Va ser cap de redacció de la revista Folcentre els anys 2002 i 2004, i director artístic del Festival Trobadors i Joglars del Vallès Oriental les edicions 2006 i 2007. Signa els textos del llibre *Barcelona en 50 cançons* (Planeta, 2014). L'any 2015 publica *Jaume Sisa*, el comptador d'estrelles, un llibre de converses amb el cantautor galàctic editat per Empúries. Actualment treballa en la biografia d'un altre músic català.

Quan no escriu ni dorm, conversa amb el seu gat. O bé, passeja per la Festa Major amb l'encàrrec, no gens fàcil, de donar-ne una nova visió, la seva, personal i intransferible. Tenim ganes de descobrir-la!